

[Handelsministeren.]

Den Bemyndigelse til at foretage yderligere Nedsættelse af Indlaansrenten, som det ærede Medlem Hr. Clausager nu ikke vil give Handelsministeren, er altsaa i Virkeligheden foreslaaet af det ærede Medlems Partifæller i Landstinget for 2 Maaneder siden, ganske vist i begrænset Omfang, men det er ikke det afgørende, det afgørende er, om der overhovedet kunde være Tale om yderligere Sænkning af Indlaansrenten.

I denne Forbindelse kan jeg maaske give det ærede Medlem Hr. Clausager et Svar paa hans Henvisning til, hvad jeg i 1933 udtalte paa et Møde af Banker i Aalborg, hvor jeg talte om, hvorledes Banker og Sparekasser burde administrere Bestemmelsen i Krisefondsloven om, at Indskudsrentens Nedsættelse skulde anvendes til Nedsættelse af Udlaansrenten. Jeg sagde paa dette Møde i Aalborg, hvad rigtigt var, at der ikke i Krisefondsloven var givet Direktiver med Hensyn til Fremgangsmaaden i Detailler. Det, Loven bestemmer, er, at Banker og Sparekasser ikke maa tjene paa Indlaansrentens Nedsættelse, de skal lade hele Provenuet af Nedsættelsen komme Debitorer til gode, der har laant Penge i Sparekasserne og Bankerne. Og det er ganske med Urette, at man bagefter har angrebet mig for, at jeg ikke havde administreret denne Bestemmelse i Krisefondsloven saaledes, som Forudsetningen var, og jeg undrer mig ikke saa lidt over, at det ærede Medlem Hr. Clausager nu paa ny har villet drage denne Sag frem. Jeg har en Gang tidligere gjort Rede for den paa en saadan Maade, at der ikke er den fjerneste Anledning til at rette Bebrejdelser imod mig, og der har heller ikke været det.

Forholdet er nemlig det, at det, jeg sagde i Aalborg, og de Direktiver, jeg i det hele taget har givet Sparekasserne og Bankerne, paa det nøjeste svarer til, hvad der udtrykkeligt i Landstinget blev sagt til mig skulde være det, der skulde administreres efter, og saa forekommer det mig ganske urimeligt at blive ved med at rette Bebrejdelser imod mig for ikke at have administreret Loven rigtigt. Man kunde have bebrejdet mig noget, hvis jeg ikke havde fulgt den udtrykkelige Anvisning, der blev givet i Landstinget. Jeg har sagt, at Sparekasser og Banker naturligvis skal lade hele den Fortjeneste, de har af, at Indlaansrenten er nedsat, komme Laantagerne til gode. Det har jeg gjort Rede for i Landstinget, og jeg har faaet Venstres udtrykkelige Udsagn om, at det var det

rigtige. Efter at Venstre, allerede da Krisefondsloven var til Behandling første Gang, havde givet Udtryk for dette, siger det ærede Medlem Hr. Stensballe, der var Landstingets Venstres Ordfører under første Behandling af det Lovforslag, jeg stillede om en Ændring i Krisefondsloven, følgende, som findes i Landstingstidende Sp. 1230—31:

„De Drøftelser, der fandt Sted her i Fjor, navnlig ved første Behandling af den nugældende Lov, og som dannede Grundlaget for den senere afgivne Betænkning, har Ministeren lige gjort Rede for. Jeg skal kun sige, at en af Grundene til, at den omtalte Udtalelse blev indført, var, at vi var vidende om, at der var flere Debitorer, som i Forvejen betalte forholdsvis ringe Rente, navnlig i Bankerne, og for deres Vedkommende var der da i hvert Fald ikke nogen Anledning til at foretage en tilsvarende Nedsættelse som for dem, der var oppe paa en højere Rente, og som derfor trængte mere til Nedsættelse.“

Tydligere, end her er sket, kunde Landstinget da ikke give mig Direktiver med Hensyn til, hvorledes man skulde administrere Loven. Man skulde selvfølgelig administrere den saaledes, at Banker og Sparekasser ikke tjente, men den Renteløstelse, de skulde give Laantagerne som Følge af, at de havde faaet mindre at betale i Rente til Indskyderne, skulde først og fremmest komme de daarligst stillede Laantagere til gode.

Jeg maa derfor bestemt frabede mig alle kritiske Bemærkninger om, at jeg ikke har administreret Loven rigtigt eller givet de rette Direktiver til de Institutioner, som berøres af Loven. Der er rettet mange Angreb paa mig ude omkring i Landet, navnlig i Venstres Presse, for denne Administration, Angreb, som er fuldkommen meningsløse, ganske uberettigede, men der er det ejendommelige ved Sagen, at da jeg stillede Forslag til en Ændring i Krisefondsloven og Sagen kom til Behandling i Folketinget, stod jeg over for de samme Bebrejdelser, men da Lovforslaget var henvist til et Udvalg her, og dette Udvalg skulde afgive Betænkning, havde de i dette Udvalg ikke en eneste kritisk Bemærkning at gøre; saa faldt det hele til Jorden af den simple Grund, at der ikke var noget at gøre kritiske Bemærkninger om; man vedtog en Udtalelse om, at Banker og Sparekasser naturligvis ikke maatte afskrive deres dubiose Fordringer paa den Konto, her er Tale om, men det var der i og for sig ingen Grund til at gøre Bemærkninger om, for det laa i Sagens